Küçük Zebra İspinozu

Aysel Banu YAVUZAL

Küçük Zebra İspinozu

Aysel Banu YAVUZAL

Ormanın gizli bir köşesinde, şarkı söyleyen kuşlarla dolu büyülü bir kuşhane vardı. Güneş ışınları yaprakların arasından dans eder, çiçekler yıl boyunca açardı. Kuşhane, her kuşun özel bir yeteneği olduğu mutlu bir yerdi. Aralarında Pip adında, sabahtan akşama kadar şarkı söylemeyi seven küçük bir zebra ispinozu yaşardı.

Pip, yumuşak gri tüyleri, parlak turuncu yanakları ve siyah beyaz çizgili kuyruğu olan neşeli küçük bir kuştu. Bir bacağının etrafında, daldan dala atlarken dalgalanan gök mavisi bir kurdele vardı. Pip'in en sevdiği şey neşeli bir melodi söylemekti ve diğer kuşlar sık sık durup dinlerdi. 'Ne kadar neşeli bir şarkı!' diye cıvıldarlardı.

Bir gün kuşhaneye yeni bir kuş geldi. Gök mavisi ve beyaz tüyleri, soluk sarı yüzü olan Blue adında bir muhabbet kuşuydu. Blue'nun bir kulağının arkasına sıkıştırılmış küçük yeşil bir yaprak vardı ve çok utangaç görünüyordu. Blue yapraklı bir dalın arkasına saklanmış, diğerlerini izliyor ama tek kelime etmiyordu. Pip utangaç yeni geleni fark etti ve merhaba demek için uçtu.

Pip usulca Blue'nun yanına kondu. 'Merhaba! Ben Pip. Senin adın ne?' diye sordu zebra ispinozu sıcak bir gülümsemeyle. Blue başını uzatıp fısıldadı: 'Ben Blue. Buralarda yeniyim.' Pip'in turuncu yanakları dostlukla parladı. 'Hoş geldin! Bir şarkı dinlemek ister misin?' Pip yumuşak, hoş geldin diyen bir melodi söyledi ve Blue'nun küçük kara gözleri hayretle kocaman açıldı.

Blue şarkıyı sevdi ama eşlik edecek kadar utangaçtı. Bunun yerine Blue sallanmaya ve dönmeye başladı, Pip'in melodisiyle zarifçe dans etti. Pip çok sevindi. 'Harika bir dansçısın!' diye cıvıldadı Pip. Blue'nun soluk sarı yüzü utangaç bir gururla pembeye döndü. 'Dans etmeyi seviyorum,' diye itiraf etti Blue, 'ama kalabalıkların önünde heyecanlanıyorum.' Pip nazikçe başını salladı.

Pip'in bir fikri vardı. 'Tüm kuşhane için bir müzik şöleni planlayalım!' dedi Pip. 'Sen herkese dans adımlarını öğretebilirsin, ben de şarkı söylemeye öncülük ederim.' Blue'nun gözleri parladı ama sonra endişeli göründü. 'Koca bir şölen mi? Bu çok fazla kuş demek...' Pip usulca Blue'nun kanadını dürttü. 'Endişelenme. Birlikte yapacağız.'

Kuşhanenin bilge büyüğü Olive'i ziyarete gittiler. Olive, açık kahverengi-gri tüyleri ve boynunda küçük, örgü kahverengi bir atkısı olan tombul bir zebra ispinozuydu. Planlarını yumuşak bir gülümsemeyle dinledi. 'Bir müzik şöleni kulağa harika geliyor,' dedi Olive. 'Ama unutmayın, her kuş farklıdır. Bazıları şarkı söyler, bazıları dans eder, bazıları da sadece dinlemeyi sever.'

Olive devam etti: 'Mutlu bir topluluğun sırrı, birbirimizin yollarına saygı duymaktır.' Pip ve Blue başlarını salladı. Herkesi davet etmeye karar verdiler. Kuşhanenin duyurucusu, kırmızı bandanalı, parlak sarı kanarya Sunny'ydi. Sunny kanatlarını çırpıp seslendi: 'Duyduk duymadık demeyin! Bir müzik şöleni geliyor! Herkes katılmaya davetlidir!'

Kuşlar hazırlanmaya başladı. Pip yeni bir şarkı söylemeyi çalıştı ve Blue birkaç cesur kuşa dans adımları öğretti. Blue hâlâ gergindi ama yanında Pip varken kendini daha cesur hissediyordu. Bazı kuşlar Blue gibi utangaçtı, bazıları Sunny gibi gürültülüydü. Ama herkes yardım etmenin bir yolunu buldu. Kuşhane heyecanla uğulduyordu.

Şölenden bir gün önce küçük bir sorun çıktı. Bir grup kuş sadece hızlı şarkılar, başka bir grup ise sadece yavaş danslar istiyordu. Tartışmaya başladılar. 'Hızlı en iyisidir!' diye cıvıldadı biri. 'Hayır, yavaş daha güzel!' diye öttü bir başkası. Pip ve Blue birbirlerine baktı, ne yapacaklarını bilemediler. Sonra Olive tüneğinden aşağı uçtu.

Olive sakin, bilge sesiyle konuştu. 'Arkadaşlar, neden tartışıyorsunuz? Hem hızlı hem yavaş olabilir. Şölen herkes için.' Pip'in bir fikri vardı. 'Sırayla yapabiliriz! Bazı şarkılar dans için hızlı, bazıları eşlik ederek söylemek için yavaş olabilir.' Blue ekledi: 'Ve herkes en çok neyi sevdiğini seçebilir.' Kuşlar anlaştı ve tartışma eriyip gitti.

Sonunda müzik şöleni günü geldi. Kuşhane çiçekler ve yapraklarla süslenmişti. Sunny duyurdu: 'Müzik şölenimize hoş geldiniz!' Pip neşeli bir şarkı söyledi ve Blue ortada dans ederek adımları gösterdi. Diğer kuşlar da katıldı, bazıları şarkı söyledi, bazıları dans etti, bazıları da ayaklarını yere vurdu. Herkes mutluydu.

Olive tüneğinden izliyordu, bilge gözleri pırıl pırıl parlıyordu. 'Görüyor musunuz,' dedi Pip ve Blue'ya, 'arkadaşlık farklı kişiliklere saygı duyar. Siz ikiniz çok farklısınız ama harika bir ekip oluyorsunuz.' Pip şarkı söylerken gök mavisi kurdele dalgalandı ve Blue dans ederken yeşil yaprak sallandı. Kuşhane neşeyle doldu.

Güneş batmaya başlarken kuşlar son bir şarkı için toplandı. Pip yumuşak bir melodi söyledi ve Blue yavaş, zarif bir dansa öncülük etti. En utangaç kuşlar bile katıldı. Sunny'nin gür sesi yankılandı ve Olive mutlulukla başını salladı. Şölen başarılıydı çünkü herkes kendi yolunda katkıda bulunmuştu. Büyülü kuşhane dostlukla parlıyordu.

Pip ve Blue bir dalda yan yana oturup yıldızların belirişini izlediler. 'Arkadaşım olduğun için teşekkür ederim,' dedi Blue. 'Ben utangaç, sen dışa dönük olsam da birbirimize uyuyoruz.' Pip gülümsedi. 'Bizi özel yapan da bu. Arkadaş olmak için aynı olmak zorunda değiliz.' Gelecekte daha çok şölen planlamaya söz verdiler.

Ve o günden sonra büyülü kuşhane daha da mutlu oldu. Kuşlar, arkadaşlığın en iyi, birbirimizin farklı kişiliklerine saygı duyduğumuzda işlediğini öğrendi. Pip şarkı söylemeye, Blue dans etmeye, Olive de bilgeliğini paylaşmaya devam etti. Ve kuşhanedeki her kuş, oldukları gibi ait olduklarını biliyordu.